

Kertész Z István

Egy megálló a villamoson

A Nyugati pályaudvarnál vagyunk, a villamos hátsó peronjánál nagy a tolongás, szaknyelven mondva nem éppen zökkenőmentes az utas-csere. Riadt tekintetű de feltűnően csinos, húsz év körüli szőke lány kerül a másik oldali zárt ajtóhoz. Olyan egyéniség, akinek annyira kedves az arca, hogy egyszerűen képtelenség levennie róla az embernek a szemét, pláne ha az ember férfi. Éppen azt próbálom megállapítani mennyire festett a haja, milyen hozzá képest a szemöldöke. Jaj de nem szeretnék neki feszültséget okozni, már fordítanám el a fejem, csak hogy a riadt szemek még aggodalmasabbakká válnak, amint csukódnak a másik oldalon az ajtók. Talán valaki nyúlkalna a zsebekben? Vagy odacsípett egy utast a záródó ajtó, netán ellenőrök lepték el a kocsit köztereseikkel megspékelve? Körbepanorámázom, egyik se, csak szép lassan gurulunk a Margit híd felé. Már kérdezném, hogy leszáll-e a következőnél, de a testhelyzetből számomra kiderül, hogy nem budapesti, az tudná, hogy szigetperon jön a Jászai Mari térnél és nem támaszkodna az ajtónak. Érzésem csakhamar beigazolódik – szelíd szemeit forgatja a szemközti ajtó feletti vonalcsík felé. Ugyanaz az aggodalmas pillantás, mint amikor az előbb bezáródtak az ajtók. Mint aki kelepcében érzi magát.

- A Moszkva tér felé megyünk? – kérdi tőlem, kicsit tétován.
- Igen, persze!
- Mert nem látom sehol sem kiírva!
- Persze, hogy nem látja, mert most Széllgörcs térnek nevezik! Ez van az ajtó feletti vonalcsíkon is feltüntetve.

Közben már a fél kocsis röhög, persze csak illendően, szerencsére rosszálló megjegyzés egy sem száll felénk. Mindig utálok, ha a körüli villamos a két megálló között pirosat kap, de most az egyszer mégis örülök neki. Megmondom, látom rajta, hogy nem budapesti. Meg se sértődik. A következő kérdésre közli, Pécsről jött. Sok idő nincsen a megállóig, így elkezdtem sorolni az ottani városrészeket, lehetőleg a nem olyan közismerteket, az a pláne. A Nagy Deindolnál elkerekedik a szeme, látom ám, hogy ráhibáztam. Nagyon meglepődik, hogy itt, ebben az óriási metropoliszban ismeri valaki azt a kis, hegynek futó kertvárosias részt, ahol ő lakik. Még mondom, hogy jártam ott, meg a Lámpás-völgyben, a Manduláson és még Pataacson is. Pécsből le is vizsgáztam, de már nálunk nyílik az ajtó, megérkezünk a középperonos megállóhoz. Le kell lépnem, mert buta módon már az előző megállónál azzal helyezkedtem a közelébe, hogy leszállok a következőnél. Pedig kit érdekelné, ha megyek tovább még egy-két megállót és késve érkezek a szerkesztőségbe.